

Escuela Moderna Americana, Mehika

Barbara Žekar

V Mehiki se je začela kriza kakšen teden pozneje kot v Sloveniji, in je sovpadla z velikonočnimi počitnicami. Po počitnicah so se šole uradno zaprle, in začeli smo delati po Zoomu, čeprav samo nekaj ur na dan. Prav tako so se skupine ločile in iz dveh so natale štiri, tako da je bilo v razredu samo od 15 do 17 učencev, za razliko od 33 do 35, kolikor jih je v razredu sicer.

Na začetku je pouk trajal samo kakšno uro in pol z vsako skupino. Sprva smo pouk še improvizirali, saj nihče ni vedel, kaj se bo zgodilo v bližnji prihodnosti. Največji izziv v tej fazi je bila organizacija, saj smo vsak teden dobivali spremenjena navodila glede snovi, ocenjevanja, urnika itd.

Učiteljice drugega razreda smo se odločile, da bomo delale skupaj, in smo si tako pomagale. Vsaj enkrat na teden smo se dobile na Zoomu in skupaj smo se odločile, katero snov in kako jo bomo predstavile, kaj bomo od učencev pričakovale in kako jih bomo ocenile. Ta pristop nam je pomagal mentalno, saj se nismo več počutile same, hkrati smo se vzajemno podpirale in bodrile. Pokazalo se je, da je takšno usklajevanje pozitivno, saj je vseh pet razredov počelo isto, zato je bilo manj pritožb staršev. Čeprav je ta način organizacije zahteval več časa, je bil za nas učiteljice manj stresen.

Šolsko leto se je končalo z odločitvijo, da bomo znanje preverjali s pomočjo projektov, ki so vključevali novo snov. Ocenili smo jih s točkami in jih dodali povprečju že obstoječih ocen, ki so jih učenci dobili pred izbruhom epidemije. Tako smo dobili realno oceno pridobljenega znanja, edina težava je, da v resnici ne vemo, koliko pomoči odraslih so bili učenci deležni, koliko projektov pa so res opravili samostojno in brez pomoči. Moram priznati, da je bila izkušnja kar pozitivna, čeprav na trenutke stresna. Osebe v administrativni pisarni, ki je drugače zadolženo za izvedbo in ocenjevanje izpitov ter učne načrte, nam je bilo v veliko pomoč, saj je pripravilo celotno spletno stran, ki je bila osnova za šolsko delo, ter tudi vse programe in načrte. Učiteljice smo samo vtiskale vsebino, kar nam je prihranilo ogromno časa.

Med poletnimi počitnicami nismo vedeli, ali se bomo avgusta vrnili v šolo ali se bo pouk nadaljeval na daljavo. Šolsko ministrstvo je celo razmišljalo o kombiniranem sistemu, po katerem bi v

šolo prihajalo samo pol skupine, tako da bi otroci k pouku prihajali samo vsak drugi dan in bi bile učilnice bolj prazne. Ta sistem bi namreč omogočal zakonsko določeno razdaljo med učenci, saj bi bila pri pouku samo polovica razreda. Na dan, ko bi otroci ostali doma, pa bi se s šolo povezali po spletu. Ta način pa bi bil za organizacijo dela v šoli in za učitelje še posebno zahteven, saj bi dopoldne prihajali v šolo, popoldne pa bi poučevali po spletu. Na koncu ta sistem ni bil izvedljiv, ker je Mexico City prevelik, in je bilo nemogoče zagotoviti, da bi učiteljice pravočasno prišle domov in potem izvajale še pouk na daljavo.

Ker je bilo stanje epidemije nespremenjeno, je vlada odločila, da se bo pouk nadaljeval na daljavo. Tako smo začeli šolsko leto od doma in po internetu, z nekaterimi velikimi spremembami. Preklopili smo na Teams, zato ker imamo tako učitelji kot učenci šolski račun in je tako vse na isti platformi. Meni osebno se je zdelo delo po Zoomu dosti bolj praktično in uspešno. Na Zoomu lahko učitelj vidi vse učence in to, kaj počnejo, na Teamsu pa to ni mogoče, celo »velika galerija« je premajhna ali pa zelo slabo vidna. Obvladovanje razreda je zato omejeno. Po mojem mnenju je Teams bolj ustrezen za delo z odraslimi in manjšimi skupinami, za šolsko delo z velikim številom otrok pa ni najboljši. Dodatno težavo je predstavljala kompatibilnost tehnologije, saj se je izkazalo da tehnologija Mac ni v celoti kompatibilna z Microsoftovo. Učiteljicam, ki imamo računalnike Mac, je to predstavljalo dodatne težave, saj smo morale naložiti programe za kompatibilnost z Macom in s Safarija presedlati na Chrome. Na koncu se nam je uspelo prilagoditi, in čeprav je bilo na trenutke stresno, sem se veliko naučila in se je moje znanje o tehnologiji povečalo.

Z novim šolskim letom skupin ne delimo več, tako da je pouk zdaj skupen za vseh 32 do 33 učencev. Delovni dan se je podaljšal na dve uri in pol z vsako skupino. Vključene so tudi dejavnosti kot telovadba, računalništvo, laboratorij, glasba, likovno delo in kreativno pisanje, ki trajajo po pol ure.

Ocenjevanje se je popolnoma spremenilo. Poudarek je na sodelovanju (angl. *participation in class*), ustvarjalnosti, neodvisnosti in realnem razumevanju in uporabi snovi, ne več na ocenah izpitov.

Mnenje glede vodenja z mojega učiteljskega vidika

Vodenje je bilo na začetku kot kura brez glave. Počasi pa so se odgovorni organizirali in nam natančneje sporočili, kaj bi od nas,

učiteljev, radi. Večinoma smo se učitelji počutili zapostavljene, saj nas ni nihče vprašal za mnenje, čeprav smo mi tisti, ki smo v učilnicah in imamo stik z učenci. Od nas so zahtevali samo izvedbo idej, kljub temu da so se pravila in navodila spreminjala skoraj vsak dan, zahteve pa so bile iz tedna v teden večje. V nekaj tednih je bilo treba ustvariti novo gradivo, že obstoječe pa prilagoditi za celotno šolsko leto.

Vse to je zahtevalo hitro prilagajanje, ki je bilo za nekatere učitelje, še posebno starejše, težko. Ustvariti smo morali novo gradivo, prilagojeno predstavitvi na računalniku, in vse to v rekordnem času. Težava je nastala, ker je bilo veliko že obstoječega gradiva, narejenega v programu Smart Board, ki pa je učiteljem dostopno samo na šolskih računalnikih. Teh pa doma seveda nimamo in tako smo morali veliko gradiva pripraviti znova, v drugem programu, kar je za učitelje pomenilo dvojno delo.

Prav tako se je bilo treba doma na hitro naučiti posneti video. Glede na to, da nekateri niso bili najbolj posrečeni, vsekakor pa je bil vsak video drugačen, se je vodstvo odločilo stvari poenotiti. Tako so vidoe začeli snemati v šoli, zato so zdaj narejeni dosti bolj profesionalno. Prav tako so pripravili skupno platformo na Share Pointu, in vse to delo je uskladila grafična oblikovalka, ki jo je najela šola. Podobo gradiva smo tako poenotili, jo izboljšali, ugled šole se je povečal.

Pokazala se je potreba po video razlagah za tiste otroke, ki se jim ni uspelo udeležiti pouka na daljavo. Za gradivo in predstavitve smo bili zadolženi učitelji. Ker je bil namen vse to gradivo poenotiti, smo dobili navodila za izvedbo, vendar so bila velikokrat zahtevna in popolnoma nerazumljiva. Nato so sledile kritike na račun ustvarjenega gradiva; veliko učiteljev je to ujezilo, saj so menili, da od njih zdaj zahtevajo, da so tudi profesionalni grafični oblikovalci. To je povzročilo trenja z vodstvom, saj smo učitelji delali s polno paro in po najboljših močeh, imeli pa smo občutek, da nas ne cenijo. Po opravljenem delu pa nam je vodstvo čestitalo za izvedbo in požrtvovalnost.

Za pomoč učiteljem je šola med poletnimi počitnicami organizirala veliko tečajev. Glede na to in ker smo se ves ta čas pripravljali na začetek novega šolskega leta, letos nismo imeli počitnic. Številni smo imeli tudi tehnične težave, kakršne so na primer slaba spletna povezava, nekompatibilna tehnologija in počasni ter prestari računalniki, zato je marsikdo investiral v novo opremo in boljši internet, kar pa seveda veliko stane.

Po mojem mnenju je imelo vodstvo na začetku pouka na dalja-

vo za učitelje zelo malo posluha. Menim, da je bilo tako, ker je bilo vodstvo pod stresom in nenehnim pritiskom zaradi zahtev ministrstva (SEP). Ko so se razmere stabilizirale in se je šolsko leto začelo, je pozornost končno preusmerilo tudi v delovno silo (učitelje). Hkrati je bilo vodstvo pod ogromnim pritiskom staršev. Glede na to, da je šola zasebna, so mnenja in zahteve staršev pomembni. Mnogi starši so zaradi nastale situacije izgubili službo ali dohodek in so se nenadoma znašli v finančni stiski. Šola je tako številnim omogočila le delno plačevanje šolnine, kar pa se seveda pozna pri dohodku šole. Velikokrat se zahteve staršev zelo razlikujejo. Nekateri bi radi, da so njihovi otroci več časa zaposleni z učenjem in pri računalniku, drugi si želijo prav nasprotno. Nekateri starši bi radi, da otrokom določimo domačo nalogo, mnogi pa so proti njim. Mislim, da je mnenje staršev odvisno od domačih okoliščin, starosti in števila otrok v družini, vodstvo šole pa poizkuša vsem ustreči.

Starši, ki v Mehiki plačujejo zasebno šolo, v glavnem pripadajo srednjemu in višjemu socialnemu razredu, kar pomeni, da so matere doma ali pa imajo sredstva za najem pomočnic, učiteljic in varušek. Situacija pa je popolnoma drugačna, če so otroci še majhni (predšolski, prvi in drugi razred) ali pa so že bolj samostojni (tretji do šesti razred), tako da lahko sami sledijo pouku prek računalnika in so tudi večino nalog sposobni opraviti samostojno. Tehnologija staršem ni predstavljala večjih težav, so pa bili zaskrbljeni zaradi ocenjevanja. Večji problem je bilo varstvo otrok, saj so številni starši prav tako delali od doma, hkrati pa se niso mogli zanesti na pomoč starih staršev, ki sodijo v rizično skupino; reče-no je namreč bilo, da je bolje, če otroci zaradi nevarnosti okužbe z njimi nimajo stikov.

Trenutna situacija

Od avgusta do sedaj (november 2020) se učna snov ni spremenila, se je pa količina snovi zmanjšala. Čas, v katerem snov razložimo, je znatno krajši v primerjavi s časom, ki ga za to porabimo v šoli, kar pomeni, da jo je treba predelati hitreje.

Ker se predstavitev snovi ne razlikuje dosti, to ni predstavljalo težav, je pa sama organizacija zahtevala nova pravila in kar veliko prilagajanja, tako pri učiteljih kot pri učencih.

Najprej se je bilo treba naučiti uporabljati Teams, pa nečesa tako osnovnega, kot je dvigovanje virtualne roke, prižigati in ugašati mikrofona, pa tega, kako se z enega kanala prestaviti na drugega,

itd. Prav tako je bilo treba prilagoditi pravila med samo uro. Veliko pozornosti posvečamo spoštovanju, temu, da ne prekinjamo drugih in jim ne skačemo v besedo, da počakamo, da pridemo na vrsto, da ne kričimo in da sledimo učni snovi. Ena od pozitivnih stvari in najboljših tehnoloških prednosti je možnost utišati sodelujoče, kar v razredu ni (vedno) mogoče. Če stvari uidejo iz rok, učence utišamo in počakamo, da se pomirijo. Slaba stran tehnologije pa je, da ni vedno popolnoma jasno, kdo govori ali kdo ima prižgan mikrofoni in moti vse.

Težavo je predstavljalo tudi učno gradivo, ki so ga starši plačali, šola pa je poskrbela za dostavo do doma. Marsikateri učenec na začetku pouka še ni imel vseh učbenikov, zato smo prva dva tedna namenili spoznavanju in nismo začeli z novo snovjo.

Moja izkušnja je bila kar pozitivna. Lansko šolsko leto sem poučevala drugi razred in sem z njim leto končala na daljavo. Skupaj smo se učili, kako uporabljati Zoom in kako delovati kot enota. V tem šolskem letu so mi dodelili tretji razred, kar pomeni, da je velik odstotek mojih sedanjih učencev istih.

Slabost pouka na daljavo je, da se z učenci ne morem osebno pogovoriti. V šoli bi jih poklicala k sebi ali pa bi z njimi šla ven in se v miru pogovorila, zdaj pa to ni mogoče in jih moram prositi, da po pouku, ko se drugi odklopijo, ostanejo z mano. Včasih na to pozabijo ali pa nočejo govoriti z mano in se odklopijo pred koncem. Takrat seveda ne morem kaj dosti narediti. Problem je tudi klepetalnica Chat, ki učencem omogoči komunikacijo med poukom. Tako smo morali vzpostaviti pravila, da jo uporabljamo samo za potrebe učne ure in ne za osebne stvari, kar pomeni nič »čustvenčkov« niti zasebnih pogovorov. Ne glede na to imamo še vedno težave z učenci, ki se prek Chata prepirajo, zdaj celo prek zasebnega, kamor nimamo vpogleda, zato imamo učitelji zvezane roke. Komunikacija in sodelovanje s starši sta tako postala še pomembnejša.

Hkrati pa je mogoče imeti z učenci prvič neposredno povezavo preko klepetalnice Chat. Vodstvu ta povezava ni všeč, saj lahko pride do nesporazumov, ampak trenutno ni druge izbire.

Ocene smo prej pisali v zvezke, in starši so tako izvedeli za rezultate, zdaj pa ni drugega načina, kot da vsakemu učencu osebno pošljemo ocene na zasebno klepetalnico Chat, kar za učitelje pomeni dodatno delo, je pa bolj osebno. Zdi se mi, da zdaj svoje učence spoznavam bolje kot prej, ker mi pišejo, kadar imajo vprašanja ali so v težavah ali pa bi mi samo radi kaj povedali ali pokazali.

Otrokove osnovne potrebe ali pridobivanje novega znanja – kaj je prednostna naloga?

V naši šoli poskušamo doseči oboje. SEP (ministrstvo za šolstvo) je izdalo odlok, da morajo vsi učenci, ne glede na ocene ali pridobljeno znanje, izdelati razred.

Hkrati znanje vseeno ocenjujemo z izpiti s pomočjo Google Formsa in s projekti, ocenjujemo pa tudi sodelovanje, splošno vedenje učenca med poukom in glasno branje.

Učitelji si prizadevamo biti dosledni, od učencev zahtevamo disciplino in izvrševanje nalog ter pravočasno oddajo projektov, ki jih morajo narediti. Hkrati pa poskušamo te ocene prilagoditi razmeram, v katerih živijo. Vemo, da mnogim pomagajo starši, tako pri izdelavi projektov kot pri izpolnjevanju testov v obliki Google Formsa. Zavedamo pa se tudi, da so lahko razmere pri vsakem učencu individualno drugačne. Sama imam učence, katerih starši, bratje in sestre so zboleli, in so bili zato po več tednov izolirani. Nekatere družine so se morale v tem času preseliti, starši so morali menjati službo ali pa imajo tehnologijo slabše kakovosti. Vse to je treba pri oceni upoštevati. Imam pa na primer tudi otroke, ki v razredu ne počnejo absolutno nič, ne sodelujejo, ne sprašujejo, ne odgovarjajo, ne delajo domačih nalog ali projektov, na spletu pa je drugače.

Po eni strani poskušamo doseči nekakšen red, hkrati pa upoštevati potrebe vsakega učenca.

Osebna izkušnja glede poučevanja v tretjem razredu osnovne šole na daljavo

Glede na to da smo od marca do julija šolanje na daljavo improvizirali, moram reči, da sem se kar veliko naučila, še posebej glede uporabe tehnologije.

Moji učenci so me pozitivno presenetili, saj so se hitro prilagodili in še hitreje našli načine, kako obvladovati tehnologijo med poukom. Prav njihova radovednost me je marsičesa naučila, saj sem jim morala vsak dan slediti, če nisem hotela izgubiti nadzora nad učno uro.

Šola je organizirana precej rigidno. Učne načrte in programe, tako kot količino in vsebino snovi, določi pedagoški vodja, učiteljice pa moramo to izvršiti. Osebe v administrativni pisarni tedensko preverja, ali je učitelj predelal vso zastavljeno snov in ali so izpolnjene vse strani v delovnih zvezkih, določene za tisti teden. Snovi je zelo veliko in včasih je težko vse predelati, zato večkrat žrtvuje-

mo sobivanje med učenci, daljše pogovore in komentarje o snovi, ki smo jo obdelali, in celo ponavljanje snovi. Velikokrat zelo hitimo in okolje tako za učence kot za učitelje vse prevečkrat postane stresno.

Kljub temu da tovrsten nadzor pomaga ustvarjati red in daje občutek varnosti, pa je velikokrat omejujoč; sama sem se marsikdaj počutila ujeto in zato brez svobode, da bi pouk vodila v smer, v katero ga peljejo učenci. Učni proces je v nasprotju s tem treba umestiti v dodeljeni kalup, ki je za učence večkrat dolgočasen in pogosto zanje nima pravega pomena, saj ni oblikovan na način, ki bi upošteval njihove izkušnje, mnenja in želje, ker za to preprosto ni časa. Menim, da tako omejujemo ustvarjalnost učencev, še posebej pa samostojno sprejemanje odločitev in soočanje s posledicami. Prav tako je celoten proces podrobno načrtovan in organiziran, s čimer naj bi spodbujali disciplino, organiziranost, delovni red in sledenje navodilom. Menim pa, da je tega preveč, vendar in učitelji sami ne moremo uvesti drugačnih metod, pri katerih bi bili učenci bolj samostojni, ker te zahtevajo čas, tega pa nimamo. Zato se mi zdi, da naši učenci premorejo veliko znanja, so disciplinirani, imajo izoblikovane delovne navade, zelo izostren spomin in sposobnost hitrega predelovanja snovi, niso pa prav dobri pri odločanju, sprejemanju odločitev in delu v ekipi.

Glede na to, da smo zdaj manj časa z učenci, se je vodstvo odločilo zmanjšati količino obvezne snovi, ki jo je treba predelati na teden, in je učiteljem dalo več svobode pri pripravi gradiva in njegovem vključevanju v pouk. Obseg domačih nalog zdaj določi učitelj in sama sem ga zmanjšala.

Ta odločitev nam daje proste roke pri podajanju snovi in čeprav imamo z učenci manj časa, se ponujajo priložnosti za dopolnilne dejavnosti, ki spodbujajo delo v ekipi, ustvarjalnost in sprejemanje odločitev.

Šolarje smo pred epidemijo ocenjevali izključno na podlagi pisnih izpitov, zato da sta bila osebni dejavnik ali učiteljevo mnenje izključena. Vzrok za to so bile pritožbe staršev, češ da učiteljica njihovega otroka ne mara in ima zato slabše ocene. Prav zato doslej učitelji nismo imeli vpliva na ocene, samostojno smo lahko ocenili le vedenje.

Glede na to, da na daljavo ni mogoče oceniti, ali je otrok izpit ali test izpolnil sam ali s pomočjo drugih, imajo zdaj največjo težo pri oceni sodelovanje pri poukom in projekti.

Posledično ocene ne temeljijo več samo na izpitih, ampak bolj na sodelovanju, reševanju problemov in prisotnosti med poukom.

In zaradi tega novega sistema učiteljevo mnenje spet pride v poštev.

Ena od velikih sprememb je komunikacija učiteljev s starši in učenci. Glede na to, da je naša šola zelo rigidno organizirana in da učitelji nimamo kaj dosti stika s starši in celo z učenci zunaj šole, je zdaj to postalo mogoče, in sicer prek zasebne klepetalnice Chat.

Cilji, ki sem si jih zastavila sama

Pred začetkom novega šolskega leta sem si zadala lastne cilje. Glede na to, da je nastala situacija povsem nekaj novega, se zavedam, da imam samo dve možnosti. Prva je, da se pritožujem in nergam nad tem, druga pa, da poskušam v njej najti pozitivne priložnosti. Odločila sem se, da bom poiskala, kaj nam učenje na daljavo prinaša dobrega.

Po mojem mnenju je za učence to idealna priložnost, da se sami naučijo reševati probleme in tako postanejo bolj samostojni. Glede na to, da osebno nisem poleg njih, jih ne morem vedno nadzorovati, prav tako jih ne morem nenehno opozarjati, kar pomeni, da se morajo naučiti to početi sami. Mnogokrat so starši prepričani, da morajo to vlogo prevzeti oni, vendar se s tem ne strinjam. Na skupnem roditeljskem sestanku staršev nisem prosila za pomoč, moj namen jih je čim manj obremenjevati, kar sem jim tudi povedala. Edino, kar sem jih prosila, je bilo, da me o vseh spremembah in skrbih, ki jih imajo, obvestijo po po elektronski pošti ali Chatu. Seznanila sem jih s tem, da od učencev pričakujem, da bodo svoje težave reševali sami, da bodo poiskali možne rešitve, da bodo zaprosili za pomoč in jo iskali prek različnih kanalov, za kar sem jim na voljo ne samo med poukom, ampak prek zasebne klepetalnice tudi v svojem prostem času. Ne želim si, da bi bili starši edini vir rešitev, temveč zadnji kanal in da bi jih otroci sami prosili za pomoč. Starše sem prosila, da težav ne rešujejo namesto otrok, ampak da jih vodijo k najboljši rešitvi, ki jo morajo učenci predlagati sami. Seveda so tudi primeri, ko otroci potrebujejo starševsko pomoč, zlasti pri tehničnih težavah.

Nastale razmere so za učence prav tako priložnost, da vadijo in tako izboljšajo svoje komunikacijske sposobnosti.

Po drugi strani pa je res, da otroke najboljše poznajo njihovi starši, zato sem jih prosila, naj pomoč in nadzor prilagodijo njihovim potrebam. Iz istega razloga sem jih tudi prosila, naj jim pri reševanju v Google Formsu ne pomagajo, saj je to edini način, s pomočjo katerega lahko vidim, kakšen je napredek učencev. Na podlagi teh

rezultatov lahko prilagodim snov, njeno podajanje in ponavljanje. Za to pa potrebujem realne rezultate. Prav tako sem to razložila učencem, in izkazalo se je, da večina razume in dojame bistvo, saj so ocene videti realne.

S temi ukrepi bi rada poudarila pomen iskrenosti, še posebej do sebe, da bi si učenci na primer priznali, koliko se trudijo in kakšen rezultat so zato dosegli.

Želim si, da bi se otroci naučili oceniti situacijo in se odločiti, koliko truda morajo vložiti, da bodo uspešno dosegli želeno. Želim si, da bi se zavedali, da jim skupinsko delo koristi ter da uspešno skupinsko delo temelji na sodelovanju in medsebojni pomoči. Zato izkoristim vsako priložnost, da jih razdelim v manjše skupine in jim dam nalogo, ki jo morajo rešiti skupaj.

Zelo pozitivno me je presenetil razvoj sodelovanja med učenci v razredu. Ko smo se na začetku razdelili v manjše skupine, so to izkoristili za nagajanje. Razmere so bile idealne, ker so na trenutke sami, saj ne morem biti v več skupinah istočasno. Tako so si na primer prižigali in ugašali mikrofone in se izključevali iz ure ali na splošno nagajali, namesto da bi reševali izzive in naloge.

Potem ko smo se pogovorili, so si naslednji dan vsi prizadevali sodelovati in rešiti dodeljeni izziv. Pomagati so si začeli tudi zunaj manjših skupin, kadar smo bili vsi skupaj. Prostovoljno in na lastno pobudo si med poukom ali reševanjem nalog pomagajo z idejami, rešitvami in predlogi. Sama se ne vmešavam, ampak jih samo spodbujam in pohvalim. Tudi na splošno poskušam, da se ne bi preveč vmešavala, kadar pomagajo drug drugemu ali samostojno delajo v skupinah. Ponudim jim pomoč, kadar je treba, ali pa jih usmerjam v pravilno smer, kadar menim, da je to nujno. Tako skušam ustvariti situacijo, v kateri imajo učenci priložnost vaditi uspešno komunikacijo in vodstvene sposobnosti.

Da bi učencem pomagala doseči večjo samostojnost, jim dovolim, da se sami odločajo glede podrobnosti, in tako imajo proste roke, da uporabijo svojo domišljijo in ustvarjalnost. Podam jim glavna in najpomembnejša navodila za izvršitev naloge, podrobnosti pa prepustim njim, prav tako odločitve glede načina in postopka reševanja problema ali izvršitve nalog.

Glede na to, da pri pouku na daljavo ni mogoč enak nadzor učiteljev kot v šoli, upam, da bo to pripeljalo k večji samostojnosti učencev, saj jih to sili k samoiniciativnosti, če hočejo doseči zastavljene rezultate. Opažam, da si učenci želijo navodil in vodenja, hkrati pa zelo uživajo, ko lahko podrobnosti pri izvedbi nalog izbirajo sami.

Moram priznati, da pri svojem delu uživam. Želim si, da bi uživali tudi moji učenci, medtem ko vadijo, razvijajo in izboljšujejo svoje sposobnosti ter pridobivajo novo znanje.

Nastale razmere so nedvomno dobra priložnost za spremembo, učijo nas fleksibilnosti in prilagajanja, in to tako vodstvo kot učitelje in učence. Čeprav imam krepko več dela kot pred zaprtjem šol, mi je to v užitek, saj čutim, da je ves trud poplačan, ko vidim, da so otroci veseli, in opazam, da kljub spremembam in težavam napredujejo in osvajajo nova znanja. Dosežki, čeprav manjši, imajo zame večjo vrednost, saj dokazujemo, da skupaj še zmoremo prilagodljivost, ki je nujna, da dosežemo zaželeno. Ključ je v sodelovanju, medsebojni pomoči in empatiji.

- **Barbara Žekar** je učiteljica na Escuela Moderna Americana, Mehika. *barbara.zekar@gmail.com*